

ROBERT MUIS
Redacteur

NL in Milaan: Atelier Van Lieshout

25 april, 9:01

Architectenweb toont, traditiegetrouw, een serie rond Nederlands ontwerp dat bij de recente Milan Design Week te zien was. Vandaag ‘hardcore design’ en functionele kunst van [Atelier Van Lieshout](#) [↗](#).

De bezoeker van de afgelopen Milan Design Week, die van 7 tot en met 14 april plaatsvond, kon regelmatig tegen werk van Atelier Van Lieshout (AVL) aanlopen. Dat betrof de ene keer nieuwe producten als een tafel, stoel of vloerkleed, de andere keer kunstwerken in de vorm van lampen. Daarnaast was er nog een aantal klassiekers van Van Lieshout te zien.

Lounge-eiland

Het Nederlandse design-label Weltevree presenteerde de Flying Dishman. Van Lieshout ontwierp een lounge-meubel als een eiland op poten: het meubel is ruim 40 centimeter hoog en biedt een vlak van 195 x 195 cm om met meerdere personen op te zitten – of te liggen. Bijbehorend zijn twee grotere en een kleiner kussen.

De naam Flying Dishman verwijst enerzijds naar de vorm, anderzijds naar de legende van de Vliegende Hollander, die gedoemd was eeuwig over de zeven zeeën te zwerven. Net als de plastic eilanden in de oceaan, die eigenlijk eeuwig gerecycled zouden moeten worden. Het onderstel van het meubel bestaat uit gerecycled plastic.

Voor Moooi ontwierp Van Lieshout de Liberty Lounger Table, een aanvulling op de fraaie notenhouten Liberty Lounger die het design-label en AVL vorig jaar in Milaan introduceerden. Met het ontwerp en het gebruik van hout wil AVL ambacht en vakmanschap herwaarderen.

Rattenkleed

“Kunstenaars zijn net ratten. Je komt niet van ze af”, zegt Van Lieshout spottend. Hij is een van de kunstenaars en ontwerpers die door de Nederlandse fabrikant Carpet Sign zijn gevraagd om een vloerkleed te ontwerpen. Van Lieshout ontwierp het zachte wollen kleed ‘Rats ‘R’ Us’.

Ratten roepen vaak een gevoel van angst en afkeer op, maar Van Lieshout wijst graag op een andere kant van het dier: ze worden als bijzonder slim beschouwd, zijn behendig, ontvankelijk, zacht en lief, en het zijn overlevers. We zouden ze meer als vrienden moeten zien dan als vijanden, meent Van Lieshout, net als kunstenaars.

Afvallige kunstenaar

Galerie Gió Marconi organiseerde een solo-expositie met kunstwerken van Van Lieshout. Onder de noemer ‘Renegade’ presenteerden de galerie en de maker een reeks lampen van verschillende grootte, die waren samengesteld uit gevonden en eenvoudige materialen.

Een buste met een gasmasker aan een staande schemerlamp, een enkel rode peertje verlicht de uitgezaagde woorden ‘girls girls girls’, of een langwerpige en worstachtige object eindigt in een solitaire gloeilamp: alles waar Van Lieshout de hand op legt, kan worden omgevormd tot een verlichtingsobject.

Door – in deze tijden van hyperconsumentisme en een kunstwereld die draait om geld – elk nieuw object zo waardevol of waardeloos te maken als het vorige, worden de werken enerzijds democratischer, terwijl ze anderzijds de betekenis, de creatie en de waarde van kunst bevragen, legt Van Lieshout uit.

Ook bij Vincenzo de Cotiis Gallery, in samenwerking met Carpenters Workshop, was een kunstzinnig verlichtingsobject te zien. De Dancing Lamp is al een aantal jaren ouder. De voet van de lamp bestaat uit twee rond elkaar bewegende figuren; dansen ze of vechten ze? De lamp laat zien hoe alle – tegengestelde – facetten samengaan, niet altijd te scheiden zijn, of niet zonder elkaar kunnen bestaan.

Klassiekers

Lensvelt, tot slot, liet eveneens bestaande ontwerpen van AVL zien. Tussen de vele nieuwe producten die de onderneming in de ruw-industriële omgeving van Ventura Centrale toonde, stonden de Lazy Modernist en de AVL Office Chair in de spotlights.

Geïntrigeerd door de lelijkheid van een oude ‘made-in-China’-leunstoel heeft Van Lieshout het meubel ontleed tot op zijn botten. Op basis daarvan fabriceerde hij, in recht modernistische stijl, “een kale, gemene zitmachine”: de Lazy Modernist.

De AVL Office Chair ontstond toen Van Lieshout een eenvoudige stoel voor zijn eigen kantoor zocht. Hij vroeg Hans Lensvelt of er zo’n minimalistische stoel was en maakte een tekening om uit te leggen wat hij bedoelde. Het antwoord was “Nee, maar we kunnen een dergelijke stoel maken”. Het werd een klassieker.